

ANOTHER FRAGMENT OF A COMMENTARY ON ARISTOTLE'S SOPHISTICI ELENCHI
THE ANONYMUS ADMONT.

Sten Ebbesen

In Cahiers 8 I published a fragment of a 12th century commentary on Aristotle's *Sophistici Elenchi*. I here proceed to the publishing of another anonymus, whose work has been badly mutilated in the only MS I know of, viz. the Admont 367. On fol. 1r one column contains the beginning of an *Elenchi*-commentary. For some reason or other the scribe wrote that column only, then deleted it and continued to write something else. ¹⁾ The Anonymus Admont appears to belong to the 13th century, but it is hard to judge on the basis of so meagre evidence. His work will probably have been rather short. Although the three quaestiones which he announces cover the first two lines of Aristotle's text only, they deal with a lot of problems of a principal character which in other commentaries tend to occupy much more space.

Considering that the part preserved comprehends the rationes of the first two quaestiones only and no solutions, I refrain from commenting on the contents which are quite ordinary. One might compare it, for instance, with the "*Super Sophisticos Elenchos*" of Robertus Angelicus (Kilwardby ?) in MS Bodl. canon. misc. 4o3:222ra ff., but several other SE commentaries would be just as relevant.

I hope that somebody, on the basis of the following transcription, might be able to identify the text of the Anonymus with some preserved commentary from manuscripts unknown to me.

Admont 367:1r A

DE SOPHISTICIS AUTEM ELENCHIS ETC. [circa]

Circa principium huius libri, videlicet circa prooemium, possunt quaeri duo:

- primo utrum syllogismus sophisticus sit subiectum in hac scientia.
- secundo utrum syllogismus peccans in forma possit esse praeter syl-

1) Concerning the manuscript (14th century) the reader is referred to the forthcoming edition of Boethius de *Dacia Super Topica* (to appear in the series *Corpus Philosophorum Danicorum Medii Aevi*) which will treat it in the preface.

logismum peccantem in materia.

Tertio quaeratur de illa divisione quod syllogismorum quidam sunt, alii autem, cum non sint, videntur tamen esse.

I.

Circa primum arguitur quod syllogismus sophisticus non possit esse subiectum in scientia:

1. subiectum in scientia debet esse ens definibile, bonum et debet esse unum. Sed syllogismus sophisticus neutrum istorum est, quare etc. Maior scripta est ab Aristotele divisim in diversis locis. Minor ostenditur sic: syllogismus sophisticus non est ens, quia non ens est ultimum membrum positum in sua definitione, et ultima differentia posita in definitione convertibilis est cum specie definienda. Unde definitur sic: syllogismus sophisticus est apparens et non existens. ¹⁾ - Nec est definibile, dicit enim Aristoteles inferius ²⁾ quod omnes idiotae quodammodo utuntur scientia sophistica, et illud quo utuntur idiotae non est definibile, -nec est bonum quia syllogismus sophisticus docet decipere, decipere autem non est bonum, -nec est unum quia syllogismus sophisticus comprehendit in se syllogismum peccantem in materia et syllogismum peccantem in forma. Ita patet minor, sequitur ergo conclusio principalis.

2. Item illud quod est subiectum in scientia debet esse commune ad omnia determinata in scientia, sed syllogismus sophisticus non est huiusmodi, quare etc. Probatio minoris: syllogismus sophisticus non est commune ad omnia determinata in hoc libro, quia non ad artem solvendi traditam in secundo huius.

3. Item scientia communis debet habere commune subiectum, sed ³⁾ ista scientia est communis, ergo etc. Sed syllogismus sophisticus non est communis, ergo non potest esse subiectum in hac scientia. Minor scripta est ab Aristotele in quarto Metaphysicae, ⁴⁾ quod metaphysicus, logicus et sophista negotiantur circa omnia; quod ⁵⁾ syllogismus sophisticus non sit communis patet, quia non est communis ad ⁺imaginationem ⁶⁾ nec ad multa alia subiecta.

1) Arist. SE 164a 20-21.

2) Arist. SE 172a 30.

3) sed] si malim.

4) Arist. Metaph. 4 c. 2 1004b 17-23.

5) omnia quod in rasura.

6) imaginationem] ymagi^{nem} 367a.c., magi^{nem} 367p.c., an magnitudinem ?

In oppositum est Aristoteles in littera.

II.

Quaeritur de secundo, scilicet utrum syllogismus peccans in forma possit esse sine syllogismo peccante in materia.

Et arguitur quod non:

1. Probatio, quia quando materia est sufficienter disposita, tunc ibi est debita forma, ergo per oppositum ibi non est materia disposita ubi non est debita forma, quare si sit syllogismus peccans in forma erit syllogismus peccans in materia. Accipitur conversa prioris propositionis: forma non potest esse nisi in materia debito modo disposita, ergo ad oppositum consequentis, si non sit debita forma, non erit materia disposita, igitur, ut videtur, syllogismus peccans in forma non potest esse sine syllogismo peccante in materia.

2. Item syllogismus peccans in materia est ille qui peccat contra condicionem aliquam in materia, ex hoc arguitur sic: omnis syllogismus peccans contra aliquam condicionem praemissarum peccat in materia, sed omnis syllogismus peccans in forma peccat contra aliquam condicionem praemissarum, ergo etc. Probatio minoris, scilicet quod syllogismus peccans in forma contra aliquam praemissarum peccet quia talis syllogismus peccans in forma peccat contra modum, et qui peccat contra modum peccat contra condiciones materiae, modus enim est ***

HIC DEFICIT TEXTUS QUI ULTRA COLUMNAM PRIMAM NON PROCEDIT. ETIAM SUPERIORA DELENDA ESSE LINEIS TRADUCTIS SCRIBA INDICAVIT.